ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 2ας Μαΐου 1997 *

Στην υπόθεση Τ-90/96,

Automobiles Peugeot SA, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενη από τον Xavier de Roux, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Jacques Loesch, 8, rue Zithe,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης αρχικώς από τους Francisco Enrique González Díaz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, και Guy Charrier, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, και στη συνέχεια μόνον από τον G. Charrier, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως τεσσάρων εγγράφων της Επιτροπής της 3ης και της 22ας Απριλίου 1996, τα οποία φέρονται ότι απορρίπτουν αιτήσεις της προσφεύγουσας να μεταχειριστεί η Επιτροπή ως εμπιστευτικές ορισμένες πληροφορίες που αυτή της παρέσχε στο πλαίσιο του άρθρου 11 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τον C. W. Bellamy, Πρόεδρο, τον A. Καλογερόπουλο και την P. Lindh, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Η προσφεύγουσα Automobiles Peugeot SA (στο εξής: PSA) εμπορεύεται στην Ευρώπη αυτοκίνητα οχήματα Peugeot (καθώς και αυτοκίνητα οχήματα Citroën). Οι διανομείς των οχημάτων αυτών συνδέονται προς την PSA με πρότυπη σύμβαση αποκλειστικής και επιλεκτικής διανομής. Η συμπεριφορά της PSA αποτελεί αντικείμενο τεσσάρων καταγγελιών των εταιριών Massol (καταγγελία αριθ. 35.036), Colomb (καταγγελία αριθ. 35.116), Givry (καταγγε-

λία αριθ. 35.148) και Sodima (καταγγελία αριθ. 35.136), με τις οποίες αμφισβητείται, κυρίως, το αν η πρότυπη σύμβαση αποκλειστικής και επιλεκτικής διανομής των αυτοκινήτων Peugeot συμβιβάζεται με τους κοινοτικούς κανόνες που αποκλείουν τις απαγορεύσεις στον τομέα του ανταγωνισμού.

2 Η Επιτροπή, κατόπιν των καταγγελιών αυτών, απηύθυνε στις 26 Οκτωβρίου 1994 στην προσφεύγουσα αίτηση πληροφοριών, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17). Η προσφεύγουσα παρέσχε τις αιτηθείσες πληροφορίες με επιστολή της 15ης Φεβρουαρίου 1995, ισχυριζόμενη ότι θεωρούσε τις πληροφορίες αυτές ως καλυπτόμενες στο σύνολό τους από το εμπορικό απόρρητο.

3 Με έγγραφο της 12ης Σεπτεμβρίου 1995, ο διευθυντής της διευθύνσεως Δ («Συμπράξεις, καταχρήσεις δεσπόζουσας θέσεως και άλλες στρεβλώσεις του ανταγωνισμού») της Γενικής Διευθύνσεως IV (Ανταγωνισμός) (ΓΔ IV) της Επιτροπής δήλωσε στην PSA τα εξής:

«(...) Χωρίς να υπεισέλθω στο περιεχόμενο των απαντήσεών σας και χωρίς να προδικάζω διά του παρόντος τη συνέχεια που θα δοθεί στις υποθέσεις αυτές, δεν είναι δυνατό να δεχθώ τη συνολική σας αξίωση, όπως αυτή εκφράζεται στην τελευταία σελίδα της επιστολής σας της 15ης Φεβρουαρίου 1995, με την οποία ζητείται από την Επιτροπή να θεωρήσει όλες τις μη δημοσιοποιηθείσες μέχρι σήμερα πληροφορίες, οι οποίες περιλαμβάνονται στην εν λόγω επιστολή, ως καλυπτόμενες από το εμπορικό απόρρητο. Συγκεκριμένα, σας πληροφορώ ότι η Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού προτίθεται να γνωστοποιήσει τις απαντήσεις σας στις καταγγέλλουσες προκειμένου να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους, ώστε να μπορέσει η Διεύθυνση αυτή να εκτιμήσει μετά λόγου γνώσεως ποια συνέχεια πρέπει να δώσει στις καταγγελίες αυτές, σε σας δε εναπόκειται να επισημάνετε με ακρίβεια, εκθέτοντας κάθε φορά τους λόγους σας, ποιες από τις πληροφορίες σας επιθυμείτε να αντιμετωπισθούν ως καλυπτόμενες από το εμπορικό απόρρητο (...)».

4 Στις 2 Νοεμβρίου 1995, η PSA απάντησε τα εξής:

«(...) δεδομένου ότι τα στοιχεία και τα έγγραφα που σας διαβιβάστηκαν διευκρινίζουν τους όρους υπό τους οποίους η εταιρία μας και ορισμένες θυγατρικές του ομίλου PSA συνδέονται προς τα μέλη του δικτύου μας και τη λειτουργία του συστήματός μας διανομής καλύπτονται, εξαιρουμένων των πληροφοριών που έχουν δημοσιοποιηθεί προηγουμένως, ως εκ της φύσεώς τους, από το εμπορικό απόρρητο (...)».

5 Η PSA προσέθεσε κατάλογο πληροφοριών που έχουν ήδη δημοσιοποιηθεί (κατάλογος Ι) και κατάλογο πληροφοριών καλυπτόμενο από το εμπορικό απόρρητο (κατάλογος ΙΙ, περιλαμβάνων τις πληροφορίες που δεν απαριθμούνται στον κατάλογο Ι).

6 Με έγγραφα της 3ης και της 22ας Απριλίου 1996, αφορώντα αντιστοίχως την καταγγελία της Sodima και τις τρεις άλλες προαναφερθείσες καταγγελίες, ο διευθυντής της διευθύνσεως ΣΤ («Βιομηχανίες καταναλωτικών αγαθών και εξοπλισμού») της ΓΔ IV της Επιτροπής απάντησε στην προσφεύγουσα ότι δεν συμμεριζόταν την άποψή της όσον αφορά την προστασία του συνόλου των πληροφοριών του καταλόγου ΙΙ, πρόσθεσε δε τα εξής:

«(...) η Επιτροπή προτίθεται να γνωστοποιήσει στην καταγγέλλουσα, στο πλαίσιο της υποθέσεως που παρατίθεται ως αντικείμενο του παρόντος εγγράφου, ολόκληρη την απάντησή σας της 15ης Φεβρουαρίου 1995 στην αίτησή της για την παροχή πληροφοριών, εξαιρουμένων των χωρίων που περιλαμβάνονται στα σημεία 1 και 2 ανωτέρω (...). Πράγματι, η γνωστοποίηση αυτή είναι αναγκαία για να υποβάλει η ενδιαφερομένη τις παρατηρήσεις της, προκειμένου να είναι σε θέση η Επιτροπή να εκτιμήσει μετά λόγου γνώσεως τη συνέχεια που πρέπει να δώσει στην καταγγελία της ενδιαφερομένης».

7 Ο διευθυντής της διευθύνσεως ΣΤ, αναφερόμενος στη συνέχεια στο άρθρο 5 της αποφάσεως 94/810/ΕΚΑΧ, ΕΚ της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1994, περί των καθηκόντων που ανατίθενται στους συμβούλους ακροάσεων στο

πλαίσιο των ενώπιον της Επιτροπής διαδικασιών για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού (ΕΕ L 330, σ. 67, στο εξής: απόφαση 94/810), πληροφόρησε στη συνέχεια την προσφεύγουσα ότι είχε στη διάθεσή της προθεσμία ενός μήνα για να υποβάλει τις ενδεχόμενες παρατηρήσεις της στον σύμβουλο ακροάσεων, πριν η Επιτροπή προβεί στη γνωστοποίηση αυτή.

8 Με επιστολές της 14ης Μαΐου 1996, η PSA ενημέρωσε τον σύμβουλο ακροάσεων της Επιτροπής και τον γενικό διευθυντή της ΓΔ IV για την πρόθεσή της να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου, βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ, κατά των εγγράφων της 12ης Σεπτεμβρίου 1995, της 3ης και της 22ας Απριλίου 1996. Η PSA ζήτησε από την Επιτροπή να μεριμνήσει ώστε οι πληροφορίες τις οποίες θεωρεί ως καλυπτόμενες από το εμπορικό απόρρητο να μη διαβιβαστούν σε καμία από τις καταγγέλλουσες μέχρι να αποφανθεί το Δικαστήριο.

9 Στις 13 Ιουνίου 1996 η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.

10 Στις 24 Ιουλίου 1996 ο σύμβουλος ακροάσεων της Επιτροπής εξέδωσε τέσσερις αποφάσεις, απευθυνόμενες στην PSA, κοινοποιώντας της την πρόθεσή του «να προβεί, κατόπιν της παρόδου προθεσμίας δύο μηνών, στην κοινοποίηση [στις καταγγέλλουσες] της απαντήσεώς [της] της 15ης Φεβρουαρίου 1995».

11 Με το δικόγραφο της προσφυγής, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τις τέσσερις αποφάσεις της Επιτροπής της 3ης και της 22ας Απριλίου 1996·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

12 Στις 12 Σεπτεμβρίου 1996 η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, ζητώντας από το Πρωτοδικείο τα εξής:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

13 Στις 4 Νοεμβρίου 1996 η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου, ζητώντας από το Πρωτοδικείο τα εξής:

— να απορρίψει το αίτημα της Επιτροπής περί απορρίψεως της ασκηθείσας από την PSA προσφυγής ως απαράδεκτης·

— να κηρύξει άκυρες τις αποφάσεις του συμβούλου ακροάσεων που περιλαμβάνονται στα έγγραφά του της 24ης Ιουλίου 1996 ή, τουλάχιστον, να διαπιστώσει το ανυπόστατο αυτών.

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

14 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι τα έγγραφα της 3ης και της 22ας Απριλίου 1996 αποτελούν αποφάσεις, καθόσον επιλύουν σαφώς νομικό ζήτημα. Δεδομένου ότι μεταβάλλουν προδήλως και οριστικώς τη νομική κατάσταση του αποδέκτη

τους, αποτελούν βλαπτικές πράξεις. Η Επιτροπή δήλωσε σαφώς και κατηγορηματικώς την απόφασή της να αρνηθεί να χαρακτηρίσει ως καλυπτόμενες από το εμπορικό απόρρητο τις παρασχεθείσες από την PSA πληροφορίες, πλην μερικών από αυτές.

15 Ενόψει της εκφράσεως που χρησιμοποιείται στην τελευταία παράγραφο των εγγράφων αυτών — «πριν η Επιτροπή προβεί στην κοινοποίηση αυτή» — το Πρωτοδικείο δεν θα μπορούσε να καταλήξει σε διαφορετικό συμπέρασμα. Από την απόφαση 94/810 ακριβώς προκύπτει ότι, μολονότι ο σύμβουλος ακροάσεων έχει, βεβαίως, ως αποστολή τη διασφάλιση της προσήκουσας διεξαγωγής της ακροάσεως και τη μέριμνα για τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας, λαμβάνοντας συγχρόνως υπόψη την ανάγκη αποτελεσματικής εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού, το καθεστώς του δεν τον καθιστά αυτόνομο όργανο λήψεως αποφάσεων δεδομένου ότι, αφενός, υπάγεται σαφώς στη ΓΔ IV και, αφετέρου, η λήψη του συνόλου των ουσιωδών αποφάσεων των οποίων γίνεται μνεία εναπόκειται μόνο στην Επιτροπή και όχι στον σύμβουλο ακροάσεων.

16 Επομένως, όσον αφορά τον χαρακτηρισμό ορισμένης πληροφορίας ως καλυπτομένης από το εμπορικό απόρρητο ή μη, ο σύμβουλος ακροάσεων δεν διαθέτει καμία κανονιστική εξουσία, αυτή δε ανήκει αποκλειστικώς στην Επιτροπή. Δεδομένου ότι η Επιτροπή χρησιμοποίησε αυτή την κανονιστική εξουσία έναντι της προσφεύγουσας, μόνον προσφυγή ακυρώσεως των αποφάσεων της Επιτροπής που τη βλάπτουν θα μπορούσε να διασφαλίσει τα δικαιώματά της, το γεγονός δε ότι δεν υπέβαλε επισήμως το ζήτημα στην κρίση του συμβούλου ακροάσεων ουδόλως θίγει το παραδεκτό της εν λόγω προσφυγής, δεδομένου ότι οι παρεμβάσεις αυτού στερούνται κανονιστικής ισχύος.

17 Η Επιτροπή, με την ένστασή της απαραδέκτου επισημαίνει ότι τα επίδικα έγγραφα αποτελούν απλώς την πρώτη φάση της διαδικασίας κατά την οποία ζήτησε από την PSA να της απαντήσει διαβιβάζοντας τις παρατηρήσεις της μέσω του συμβούλου ακροάσεων. Τα έχοντα ισχύ οριστικών αποφάσεων σχετικά έγγραφα της Επιτροπής είναι τα απευθυνθέντα στην PSA στις 24 Ιουλίου 1996, υπογεγραμμένα από τον σύμβουλο ακροάσεων.

18 Η Επιτροπή εξηγεί ότι η διαδικασία που περιγράφει το Δικαστήριο στην απόφαση της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, Akzo Chemie κατά Επιτροπής (Συλλογή 1986, σ. 1965), και την οποία διευκρινίζει η απόφαση 94/810 περιλαμβάνει δύο φάσεις, οι οποίες περιγράφονται στο άρθρο 5, παράγραφοι 3 και 4, της αποφάσεως αυτής της Επιτροπής ως εξής:

«Εφόσον υπάρχει η πρόθεση να αποκαλυφθούν πληροφορίες είναι δυνατόν να αποτελούν επιχειρηματικό απόρρητο, η ενδιαφερόμενη επιχείρηση ενημερώνεται γραπτώς για την πρόθεση αυτή καθώς και για τους σχετικούς λόγους και τάσσεται προθεσμία εντός της οποίας η επιχείρηση μπορεί να υποβάλει γραπτές παρατηρήσεις.

Εφόσον η ενδιαφερόμενη επιχείρηση αντιτίθεται στην αποκάλυψη των πληροφοριών αλλά έχει διαπιστωθεί ότι οι πληροφορίες δεν τυγχάνουν προστασίας και μπορούν συνεπώς να αποκαλυφθούν, εκδίδεται σχετική αιτιολογημένη απόφαση η οποία κοινοποιείται στην ενδιαφερομένη επιχείρηση. Στην απόφαση προσδιορίζεται η ημερομηνία μετά την οποία πρόκειται να αποκαλυφθούν οι πληροφορίες. Η ημερομηνία αυτή πρέπει να είναι τουλάχιστον μια εβδομάδα μετά την ημερομηνία της κοινοποίησης».

19 Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι εξέδωσε την απόφαση SEC(94) 1696/3, της 19ης Οκτωβρίου 1994, περί της θέσεως σε εφαρμογή των κανόνων που διασφαλίζουν το δικαίωμα ακροάσεως στο πλαίσιο των διαδικασιών για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού (στο εξής: απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 1994), με την οποία, μεταξύ άλλων, εξουσιοδότησε το αρμόδιο για ζητήματα ανταγωνισμού μέλος της Επιτροπής να λαμβάνει τα μέτρα που συνεπάγεται η προετοιμασία των τελικών αποφάσεων της Επιτροπής στον τομέα αυτόν και επέτρεψε στο εν λόγω μέλος να αναθέτει περαιτέρω ορισμένες από τις εξουσίες αυτές στους συμβούλους ακροάσεων.

20 Με απόφαση της 6ης Φεβρουαρίου 1995, περί περαιτέρω μεταβιβάσεως εξουσιών λήψεως ορισμένων μέτρων σχετικών με το δικαίωμα ακροάσεως στις διαδικασίες της Επιτροπής στον τομέα των συμπράξεων, των δεσποζουσών θέσεων και των πράξεων συγκεντρώσεως μεταξύ επιχειρήσεων (στο εξής: απόφαση της 6ης Φεβρουαρίου 1995), το κατά τα άνω εξουσιοδοτηθέν μέλος της Επιτροπής προέβη σ' αυτή την περαιτέρω μεταβίβαση εξουσιών προς τους συμβούλους ακροάσεων.

21 Η απόφαση αυτή διευκρινίζει, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 3, παράγραφος 1, τα εξής:

«Οι σύμβουλοι ακροάσεων εξουσιοδοτούνται να εκδίδουν αποφάσεις με τις οποίες διαπιστώνεται ότι οι παρασχεθείσες από επιχείρηση και συλλεγείσες από την Επιτροπή πληροφορίες, κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, δεν αποτελούν προστατευόμενο επιχειρηματικό απόρρητο και, ως εκ τούτου, μπορούν να γνωστοποιηθούν σε άλλα πρόσωπα οι επιχειρήσεις ή να δημοσιευθούν».

22 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ακολούθησε αυτήν ακριβώς τη διαδικασία. Σε πρώτη φάση, με τα έγγραφά της της 3ης και της 22ας Απριλίου 1996, ανακοίνωσε και αιτιολόγησε τις προθέσεις της και παρέσχε στην PSA τη δυνατότητα να προβάλει την άποψή της. Εξάλλου, στην προτελευταία παράγραφο των εν λόγω εγγράφων, υπενθύμισε τις λεπτομέρειες της διαδικασίας αυτής και κάλεσε την αποδέκτρια επιχείρηση να απευθύνει τα ενδεχόμενα σχόλιά της στον σύμβουλο ακροάσεων. Συνεπώς, τα επίδικα έγγραφα δεν αποτελούν οριστικές πράξεις ικανές αφ' εαυτών να μεταβάλουν τη νομική κατάσταση και να θίξουν τα συμφέροντα της PSA. Αποτελούν απλώς προπαρασκευαστικές πράξεις των τελικών αποφάσεων που περιλαμβάνονται στα έγγραφα της 24ης Ιουλίου 1996, υπογεγραμμένα από τον αρμόδιο σύμβουλο ακροάσεων.

23 Η προσφεύγουσα, με τις παρατηρήσεις επί της ενστάσεως απαραδέκτου, ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή επικαλέστηκε για πρώτη φορά δύο νέες νομικές βάσεις, ήτοι τις αποφάσεις της της 19ης Οκτωβρίου 1994 και της 6ης Φεβρουαρίου 1995, και ότι αυτές ούτε έχουν δημοσιευθεί ούτε έχουν κοινοποιηθεί στην προσφεύγουσα.

24 Παρά το ρητό αίτημα της προσφεύγουσας, η Επιτροπή αρνήθηκε να γνωστοποιήσει κατά την ανταλλαγή επιχειρημάτων την απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 1994, ενώ αυτή ήταν ουσιώδης για τον έλεγχο του βασίμου της αναλύσεως της Επιτροπής.

25 Η προσφεύγουσα ζητεί να υποχρεωθεί η Επιτροπή να προσκομίσει την απόφαση αυτή.

26 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι δύο μη δημοσιευθείσες αποφάσεις της 19ης Οκτωβρίου 1994 και της 6ης Φεβρουαρίου 1995 δεν μπορούν να της αντιταχθούν και να έχουν ως αποτέλεσμα να κηρυχθεί απαράδεκτη η προσφυγή της ακυρώσεως, η οποία εξάλλου ορθώς στηρίζεται στη μη τήρηση της μόνης δημοσιευθείσας αποφάσεως της Επιτροπής, ήτοι της αποφάσεως 94/810. Η διατύπωση και μόνον των εγγράφων της 3ης και της 22ας Απριλίου 1996 που προέρχονταν από την Επιτροπή — και όχι από τον σύμβουλό της ακροάσεων —, τόσο λόγω του ότι ήταν σαφής και οριστική όσο και λόγω των κινδύνων που απέρρεαν από την άμεση εφαρμογή τους, ώθησαν την προσφεύγουσα να τα θεωρήσει ως δεκτικά προσφυγής βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης.

27 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι ο σύμβουλος ακροάσεων έχει την εξουσία λήψεως αποφάσεων την οποία η Επιτροπή σήμερα επιθυμεί να παρουσιάσει ως απονεμηθείσα σ' αυτόν, ήτοι την εξουσία εκδόσεως των «τελικών» αποφάσεων της 24ης Ιουλίου 1996. Για τον λόγο αυτό η προσφεύγουσα θεώρησε ως μόνες αποφάσεις που μπορούν να προσβληθούν, υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, τις αποφάσεις της Επιτροπής της 3ης και της 22ας Απριλίου 1996. Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο, λόγω ελλείψεως της προβαλλομένης εξουσιοδοτήσεως, να ακυρώσει ή, τουλάχιστον, να διαπιστώσει το ανυπόστατο των αποφάσεων της 24ης Ιουλίου 1996.

28 Κατά την προσφεύγουσα, το πρώτο στάδιο βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 3, της αποφάσεως 94/810 αποτελούσε στη συγκεκριμένη περίπτωση το έγγραφο της 12ης Σεπτεμβρίου 1995, με το οποίο η Επιτροπή πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι είχε την πρόθεση να γνωστοποιήσει στις καταγγέλουσες τις απαντήσεις της PSA, και της έταξε προθεσμία τεσσάρων εβδομάδων για να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της. Εξ αυτού η προσφεύγουσα συνάγει ότι, κατόπιν της απαντήσεώς της της 2ας Νοεμβρίου 1995, το δεύτερο στάδιο που προβλέπει το άρθρο 5, παράγραφος 4, της αποφάσεως 94/810 αποτελούσαν τα έγγραφα της Επιτροπής της 3ης και της 22ας Απριλίου 1996.

29 Συνεπώς, τα έγγραφα αυτά της 3ης και της 22ας Απριλίου 1996 είναι οι μόνες αποφάσεις της Επιτροπής που μπορούν να προσβληθούν στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

30 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, οσάκις το Πρωτοδικείο επιλαμβάνεται ενστάσεως απαραδέκτου προβληθείσας από την καθής, η διαδικασία συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι διαφωτίστηκε επαρκώς από την εξέταση των εγγράφων της δικογραφίας. Συνεπώς, δεν συντρέχει λόγος ενάρξεως προφορικής διαδικασίας.

31 Το πρώτο ζήτημα που πρέπει να εξεταστεί είναι αν τα έγγραφα της 3ης και της 22ας Απριλίου 1996 αποτελούν αποφάσεις υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης.

32 Κατά πάγια νομολογία, συνιστά πράξη ή απόφαση που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, κάθε μέτρο που παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του κατάσταση. Ειδικότερα, όταν πρόκειται για πράξεις ή αποφάσεις, η εκπόνηση των οποίων πραγματοποιείται σε πολλές φάσεις, αποτελούν, καταρχήν, προσβλητές πράξεις μόνον τα μέτρα τα οποία καθορίζουν οριστικώς τη θέση του οργάνου κατά το πέρας της εν λόγω διαδικασίας και όχι τα ενδιάμεσα μέτρα, σκοπός των οποίων είναι η προετοιμασία της τελικής αποφάσεως (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψεις 9 και 10, και της 18ης Μαρτίου 1997, C-282/95 P, Guérin automobiles κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-1503, σκέψη 34, καθώς και την απόφαση

του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, T-64/89, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-367, σκέψη 42, και τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 14ης Μαρτίου 1996, T-134/95, Dysan Magnetics και Review Magnetics κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-181, σκέψη 20).

33 Τα τέσσερα επίδικα έγγραφα, υπογεγραμμένα από έναν διευθυντή της ΓΔ IV της Επιτροπής, εντάσσονται στο πλαίσιο διαδικασίας σχετικής με το εμπορικό απόρρητο το οποίο επικαλέστηκε η προσφεύγουσα. Με τα έγγραφα αυτά, η προσφεύγουσα πληροφορήθηκε, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή δεν συμμερίζεται την άποψή της όσον αφορά τις πληροφορίες που προστατεύονται, κατ' αυτήν, από το εμπορικό απόρρητο και ότι προτίθεται να γνωστοποιήσει στις καταγγέλλουσες περισσότερες πληροφορίες απ' όσες επιθυμεί η προσφεύγουσα. Εντούτοις, τα έγγραφα αυτά αναφέρουν επίσης τη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 5 της αποφάσεως 94/810 και τάσσουν προθεσμία ενός μήνα στην PSA για να υποβάλει τις παρατηρήσεις της ενώπιον του συμβούλου ακροάσεων.

34 Τα έγγραφα αυτά δεν ανακοινώνουν ότι η Επιτροπή θα προβεί αυτομάτως, μετά την πάροδο της ταχθείσας προθεσμίας, στη γνωστοποίηση των πληροφοριών που η PSA θεωρεί ως προστατευόμενες από το εμπορικό απόρρητο, αλλά τάσσουν σ' αυτήν προθεσμία για να υποβάλει τις παρατηρήσεις της. Συνεπώς, από αυτό καθαυτό το γράμμα των επιδίκων εγγράφων προκύπτει ότι αυτά αποτελούν προπαρασκευαστικές πράξεις που εμπίπτουν στην πρώτη φάση της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 5 της αποφάσεως 94/810.

35 Το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το έγγραφο της Επιτροπής της 12ης Σεπτεμβρίου 1995 αποτελούσε ήδη την πρώτη φάση που προβλέπει το άρθρο 5, παράγραφος 3, της ανωτέρω αποφάσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Το έγγραφο αυτό αποτελεί απλώς αίτηση διευκρινίσεων επί των πληροφοριών που προστατεύονται από το εμπορικό απόρρητο. Πρόκειται περί μέτρου που προηγείται της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 5 της αποφάσεως 94/810.

36 Τα μόνα έγγραφα που περιέχουν την οριστική θέση της Επιτροπής ως προς τη γνωστοποίηση των επιμάχων πληροφοριών στις καταγγέλλουσες είναι τα έγγραφα του συμβούλου ακροάσεων της 24ης Ιουλίου 1996.

37 Εξ αυτού συνάγεται ότι τα έγγραφα της 3ης και της 22ας Απριλίου που προσβάλλονται με την προσφυγή δεν αποτελούν πράξεις που μπορούν να προσβληθούν με προσφυγή ακυρώσεως. Κατά συνέπεια, το αίτημα ακυρώσεως των εγγράφων αυτών πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

38 Όσον αφορά τα νέα αιτήματα που αφορούν την ακύρωση των αποφάσεων της 24ης Ιουλίου 1996, τα οποία υπέβαλε η προσφεύγουσα με τις παρατηρήσεις της της 4ης Νοεμβρίου 1996 (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω), διαπιστώνεται ότι, δυνάμει του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, ο προσφεύγων έχει υποχρέωση να καθορίσει το αντικείμενο της διαφοράς με το δικόγραφο της προσφυγής του και δεν μπορεί κατά τη διάρκεια της δίκης να υποβάλει νέα αιτήματα που μπορούν να μεταβάλουν αυτό καθαυτό το αντικείμενο της προσφυγής (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Σεπτεμβρίου 1979, 232/78, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 323, σκέψη 3). Τα καινούρια αιτήματα της προσφεύγουσας όμως τροποποιούν το αντικείμενο που καθορίζεται στο δικόγραφο της προσφυγής, ήτοι αίτηση ακυρώσεως των εγγράφων της 3ης και της 22ας Απριλίου 1996. Συνεπώς, είναι απαράδεκτα. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο, δεδομένου ότι η αρχική προσφυγή στρέφεται κατά πράξεως προσωρινού χαρακτήρα και ότι τα νέα επίμαχα αιτήματα σκοπούν στην ακύρωση μεταγενέστερης οριστικής αποφάσεως, εκδοθείσας μετά την άσκηση της προσφυγής (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση Automec κατά Επιτροπής, σκέψη 69).

39 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφυγή ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της χωρίς να είναι αναγκαίο να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας σχετικά με τις αποφάσεις της Επιτροπής της 19ης Οκτωβρίου 1994 και της 6ης Φεβρουαρίου 1995, τα οποία αφορούν την ουσία της υποθέσεως, ούτε να υποχρεωθεί η Επιτροπή να προσκομίσει την απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 1994.

Επί των δικαστικών εξόδων

40 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εν προκειμένου, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε και η Επιτροπή είχε υποβάλει σχετικό αίτημα, πρέπει να καταδικαστεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 2 Μαΐου 1997.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

C. W. Bellamy